

Ook hielp John bij de 'bewegende feesten' van Joop van de Ende, waar hij bij een soort mini-kermis met een hometrainer stond en natuurlijk *Caballero*-gadgets en sigaretten uitdeelde.

SJONNIE CABALLERO

Jos van Dijk

Deze keer in de rubriek *Sportverzamelaars*: John Krijnen uit Bussum. Jarenlang mecanicien van diverse bekende wielerploegen en renners uit het profpeloton. Zijn verzameling is dan ook door zijn beroep tot stand gekomen. Maar straks meer daarover. Eerst maar eens beginnen bij het begin.

Krijnen werd geboren op 23 september 1937 en droomde al in zijn jeugd jaren van het wielrennen. Hij ging zelfs met zijn gewone fiets van Bussum naar Amsterdam, met zijn baanfiets op de rug gebonden. Hij wilde absoluut in het Olympisch Stadion op de wielervedstrijd rijden. Voordat hij de sleutel van de suppoosten kreeg, moest hij eerst acht moorkoppen bij de dichtstbijzijnde bakker halen. Anders mocht hij niet op de baan! Een paar jaar later viel zijn droom om een goede wielrenner te worden in duigen. John kwam zwaar ten val, beschadigde zowel zijn rug als nieren en moest direct naar het ziekenhuis. Daarna volgde een lange revalidatie.

In 1963 werd John Krijnen mecanicien bij *Dextro Energen*, de druivensuikerfabrikant die een wielerploeg steunde. Een jaar later werd hij gevraagd door de befaamde ploegleider met de dikke sigaar, Kees Pellenaars. Of hij bij de ploeg van het mediablad *Televisier* wilde komen werken. In 1965 en 1966 ging John met deze ploeg naar de Tour de France. Na enkele jaren *Televisier* kwam hij in 1968 bij *Caballero* terecht, de sterke ploeg van de tabaksfabrikant ('anders dan andere'). Jan Janssen won dat jaar de Ronde van Frankrijk. Krijnen was daarbij, als ondersteunend lid van de Nederlandse landenploeg.

Na 1968 nam de Tourdirectie afscheid van de landenteams en merkenploeg *Caballero* hield in 1975 op te bestaan. John kwam zonder werk te zitten, maar dat duurde niet lang. *Caballero* benaderde hem weer, nu met de vraag of hij het merk bij criteriums en evenementen wilde promoten. In de jaren tachtig stonden er bijna zeventig wedstrijden op de nationale wielerkalender. Frans van der Ende was de man achter de promotie van wielerploegen

en had meer dan de helft van deze wedstrijden in zijn beheer. Ook hielp John bij de 'bewegende feesten' van Joop van de Ende, waar hij bij een soort mini-kermis met een hometrainer stond en natuurlijk *Caballero*-gadgets en sigaretten uitdeelde. Op die feesten waren ook vaak bekende artiesten als Lee Towers, Ben Cramer en pianist Tonny Eyk.

Halverwege de jaren tachtig kwamen de anti-rook campagnes en was het gedaan met de tabaksreclame. John stopte ermee, maar hield er wel de bijnaam 'Sjonnie Caballero' aan over.

Oud-renner Roy Schuiten, de befaamde stilist en tijdrijder, vroeg hem in 1986 om voor *PDM* te komen werken, de nieuwe wielerploeg van video- en cassettebandfabrikant Philips Dupont. Ex-renner Harrie Janssen had samen met Schuiten een 'sjieke' ploeg samengesteld met zeer goede renners, zoals de Spaanse topper Pedro Delgado, Gerrie Knetemann, Steven Rooks, Gerard Veldscholten en Peter Stevenhaagen.

Intralipid-affaire

In 1994 volgde in de Tour de beruchte Intralipid-affaire. De voltallige *PDM*-formatie stapte uit de Tour, ziek geworden vermoedelijk na toediening van een

John Krijnen met het fietsframe van Roy Schuiten, exclusief aan hem gegeven, met de opdracht het nooit voor zijn dood aan iemand anders af te staan. Foto: Jos van Dijk.

slecht bewaard middel. John was er kapot van en sloeg het dashboard van de volgwagen kapot. De grootste deceptie in zijn wielerveen. Volgens Krijnen had Breukink dat jaar *La Grand Boucle* kunnen winnen. 'Roofbouw' noemt zijn vrouw deze heftige periode. Zestien uur per dag werken was heel gewoon. Op een gegeven moment raakte John dan ook een beetje de weg kwijt. Hij moest het rustiger aandoen en volgens de ploegarts een poosje de ziekenboeg in.

In 1994 stopte PDM als gevolg van de affaire en ging een gedeelte van de ploeg over naar het Spaanse *Festina-Lotus*. Maar dat werd geen succes voor de Nederlandse werknemers van ploegleider Gisbers. Ook qua betalingen. De chauffeur verstopte zelfs een poosje de bus, totdat er geld op tafel kwam.

In 1995 belde Peter Pieters John op om te vragen of hij voor de nationale baanploegen van de KNWU wilde komen werken. John vroeg bedenktijd, want hij had het na het debacle van PDM even gehad met de wielersport. Toch ging hij in op het aanbod en werd zodoende jarenlang de mecaniciens van Leontien van Moorsel en Theo Bos. Hij maakte dus ook de wederopstanding mee van Leontien, met liefst driemaal goud en een keer zilver op de Olympische Spelen van Athene 2004.

John was er kapot van en sloeg het dashboard van de wagen kapot.

In 2008 werd hij plotseling bedankt voor bewezen diensten. Geen afscheid of dankwoord. John werd zomaar op een zijspoor gezet door de wielerbond, evenals bondscoach Peter Pieters en anderen. Hij kan er nu nog kwaad om worden: 'Schandalig hoe men met trouwe mensen omgaat.' Volgens John had hij een goede band met iedereen.

Toen hij in 2008 dus niet naar de Spelen in Peking mocht, kreeg hij van de baanploeg, met onder andere Peter Schep, Niki Terpstra, Theo Bos en Tim Veldt, wel een gouden horloge met inscriptie. Hij hechtte daar enorm veel waarde aan en nu nog.

Terugkijkend op zijn loopbaan heeft hij een prachtige tijd gehad als fulltime mecaniciens. Het was een baan waar hij zelfs van kon leven. Hij volgt het wielrennen nog intensief. Zo pakt hij alles wat hij kan zien op tv nog mee. Ook via teletekst en zo nodig... met het bord op schoot. Hij geniet van Tom Dumoulin, zoals hij vroeger genoot van de gedrevenheid en volledige inzet van Jan Janssen, Gerrie

Ingelijste wielershirts, gesignd door Theo Bos en Leontine van Moorsel. Foto: Jos van Dijk.

Knetemann, Sean Kelly, Erik Breukink en Leontien van Moorsel. Hij begon op het wereldkampioenschap van 1964 en ging in 1996 voor het eerst naar de Spelen in Atlanta. In totaal was hij bij maar liefst 45 wereldkampioenschappen op baan en weg actief.

Wielererfgoed

Nu geniet John nog in zijn schuurtje van alle oude onderdelen, banden, tandwielen en frames van weleer. Hij restaureert nog racefietsen, zoals hij enkele jaren geleden nog deed met een *Televisier*-fiets uit 1967. Ook de tijdriftfiets waarmee Gerben Kartsens in 1964 goud won op de 100 kilometer ploegentijdrift tijdens de Olympische Spelen van Tokyo, kreeg een opknapbeurt bij John. Op zolder hangen nog meer aandenkenen, zoals de vele WK-shirts van Joop Zoetemelk, Greg Lemond en Theo Bos.

Het is een unieke collectie: de lapjestrui van Steven Rooks, de bolletjestrui van Gert-Jan Theunisse en natuurlijk diverse shirts van zijn vriend Sean Kelly. Later hoopt hij deze prachtige verzameling aan een museum te geven, of aan iemand met passie voor wielererfgoed.

John Krijnen is een icoon in de wielersport. Hij vindt dat hij goede keuzes heeft gemaakt in zijn loopbaan, heeft nergens spijt van en heeft enorm veel gelachen en plezier gehad. Hij ziet vele vroegere collega's en renners nog terug bij de Club van 48, die een paar keer per jaar bij elkaar komt. Daar komen alle verhalen weer tevoorschijn. Overigens niet alleen daar, want als je bij hem op bezoek bent, is het genieten van prachtige wielerverhalen.

'Sjonnies', die volgend jaar tachtig wordt, hoopt lang gezond te blijven en samen met zijn vrouw Jeanne nog te genieten van het leven.